

PÄÄSTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 40

NOVEMBER 1932

4. AASTAKÄIK

APPI!

Igapäevased hädad elumerel.
Armee päästepaat ruttab alati appi hukkujalle.

SÕJA-
Pääste-HÜÜD
armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street,
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Meie täname Jumalat tema häälduse eest meie vastu, ja see annab meile kindluse, et tulevik, mis on Tema käes, on täis suuri väljavaateid ja töötab palju hääd Tema riigile.

Minu viimane külaskäik korpusse Eestis annab meile kindla teadmise, et Jumal toob mehi ja naisi Tema teo tundmisele. Meie koosolekul Tallinna 1. korpuses olid täis valmüstust ja õnnistust, ja ma usun, et inimesed, kes otsisid Päästajat, jätkavad Tema teenimist. Tallinna 2-ses oli veel samuti rõõm näha hingi kahetsuspingil. Suru koosoleku rahvas terivats meid Tartus, kus peeti huvitava koosoleku. Vannutasime 4 uut sõdurit lipu alla, kuna Võrus kuulas rõhkest rahvast sõnumit Jeesusest Kristusest, Jumal jätkaku õnnistamast meie seltsiliste pingutusi igas keskuses.

Oleme kurvad teadetes, et leitnant Matveus Tartu korpusest on viibinud haigena mitu nädalat haiglas ja tunnud suurt vaeva selle aja kestes. Tartu kllastavate ajal läksin haiglasse, kus ta on ravimisel, ja kõnelesin temaga, leides, et hoolimata suurest ihuvaevast oli tal rõõmus naeratus ja hääd tunne. Meie ühine palves, et Jumal parandab teda terivats ja jõus, nii et ta võiks jätkata tööd, mida Jumal annud temale teha.

Leitnandil haiguse ajal on korpuse juhiks leitnant Musekant. Ja enavõ Bakul läks Tartu teda aitama, kuid teda tabanud külmetuse tõttu ei saanud ta mõni aeg abiks olla.

Majanduslikel põhjustel meie et saia pidada ohvitseri Võrus, kuigi koosolekul selles linnas jätkatakse korrapäraselt aegajalt, ja leitnant Bernadi, kes oli Võrus mõõdund kaheksa kuud, tuleb nüüd Tallinna ja määratakse välispostide tööle Tallinnas ja väljaspool Tallinna. Edasised üksikasjad teatatakse hiljem.

Meie palves, et kõik meie sõbrad ühineksid ühes ohvitseride ja sõduritega, paludes, et Jumala õnnistus hinguks Päästearmee töö üle meie maal ja et jätkuvate pingutuste läbi asuks õiglus kõigi inimeste südamesse, ja et „Sinu tahtmine sindemu ma pää!“ et järkks mitte ainult palveks, vaid kindlaks tegelikuks kogemuseks igatse juures.

Proua Lockyer ühineb minuga Jumalat paludes, et ta õnnistaks teid kõiki rikkalikult.

KAS sa PALVETAD?

Tähtsamat küsimust ei või enam sulle esitada.

INIMESID küsitlavad ühteist nii palju, ja enamasti ikka isiklikult: „Kuidas käsi käib? Millele? Mida sa ütled? Mis sa teed? Kuhu sa lähed?“ ja nii edasi, kuni mitnesuguste küsimusteni. Need küsimused on kas isiklikult huvist inimese vastu, uudishimust, või jällegi harjumusest. Loodame, et need on isiklikult huvist, sõbrusest üheteise vastu.

Aga siin on meil veel üks teine küsimus. Kui sageli esitatakse seda inimestele?

„Kas sa palvetad?“ Armas lugeja, millal küsiti seda sinult? Kui sageli sa esitasid selle küsimuse oma sõpradele? Oled sa üldsegi katsnud vähesid küsida sarnaselt? Tee seda, ja võib-olla sa mõtled siis millelegi, mida sa kunagi enim pole mõelnud, et sinu ümber on inimesed, kes ei hooli midagi palvest, ja väitlevad isegi palve vastu, sest et nad ei küsi Jumala järele. Mõned vaatavad sulle üllatunult ära. Teised arvavad, et sa ei ole oma täie mõistuse juures. Teised jälle pilkavad sind ja teevad Jumala piha nime, mida nad peaksid austama. Kuid vaatamata kõigele on palve üks meie elutingimusi.

Siis on veel teine küsimus, mis ei ole vähema tähtsusega:

„Mida sa nimetad palveks?“ Rääkimine kindlas vormis ei ole veel palve; sõnad, mis on ühendatud, et liigitada inimesi, ei ole ka palve, isegi kui see jätab teatava mõju sinu kuulajale.

Palve on tarvidus, mis tuleb inimese hinge sügavusest, kas mõtete või sõnade kujul ja saadetakse ilms juure. See ei te vahet, kas sarnane palve on palutud kuskil üksilduses, või avalikult rahvahulga ees. Meid on kästud palvetada niimästi üksilduses kui avalikkuses.

„Kuidas sa palud?“ See on jällegi küsimus, millele tehakse palju etteheiteid. Millise seisaku sa võtad oma Jumala ees, kui astud Tema ette? Jumala sõna annab sulle selles asjas näpunäiteid, ja me peame panema neid tähele, nii et meie ei vaataks meie oma mõnustefele ega teiste inimeste mõtetele.

Siis on veel kaheks lihtsat asja, mis on hääd palvenäht. Üks on silmade sulgemine ja teine käte kokkupanemine. Ei ole nii kerge juhtida oma pilke Jumalale, kui me vaatame asjadele meie ümber.

Viimane palu minule. Lõpuks mõtle sellele, et taevane Isa tahab sarnasest palvajad, kes kummardavad Teda toeks ja vaimus. Jumal armastab meid palveid, ja kui meie palume Tema tahtmise järele, siis Ta kuulab meid. Ükskõig millistes olukordades meie oleme, nõudmises jääb, et meie paluksime toeks ja vaimus, ning tõotus palvekuulmisest seisab kindlasti. Grammofooni-palvele Jumal ei vasta.

Kui sa oled võtnud endale kindla aja iga päev palve jaoks, siis vatta ette, et su palve ei oleks ainult vormitähendus, vaid et palve sünniks tõesti vaimus ja toeks, nii et see, mida ütled, oleks tõeline palve.

Anda kätt või päästa hinge.

PÄASTEARMEE Asutajast jutustatakse midagi, mis äratab huvi.

Kord ühes Päästearmee lehes oli pilt päästelaevast, mis oli täis salvasioniste ja viibis tormisel merel. Laevast istus kindral ja sirutas välja oma käe, et tõmmata meres olevaid inimesi laeva.

Üks kindralil lastelastest võttis selle lehe enda kätte ja pääl mõne silmapilgu vaatlemisel ütles ta: „Kas vana naise katsub aidata seda meest laeva, või kas ta ainult annab talle kätt nagu teie ütlemiseks?“

Hingedepäästmise töö on enam kui „käepigistus“, see tähendab, pingutada oma jõudu, et päästa inimesi tõsisest hädast, hoides neid alal päästelaevast, osutades nende vastu kaastunnet ja rõõmestades neid, ning viies neid kindlale maale.

Küsimus, mida iga salvasionist

peaks endale esitama, on: „Kas see, mida ma teen hingedepäästmise töös, on ainult „käepigistus“ hukkuvatega?“

Tõmmata inimesi laeva, see tähendab palju enam jõupingutust ja vastupanu kui lihtsalt käieandmine, ja sääl on alati hädaoht mõelda, et tänapäev pole tarvis nii suurt enese äraandmist ja andumist hingedepäästmise töös.

Võib-olla see on tõde, et mõned meetodid, mis aitasid kaasa enamal päevil hingedepäästmise edukas töös, ei ole enam kohased tänapäev, aga ükskõik, milliseid meetode meile ka ei tarvitaks; ja tõsiselt mõistlik hingedevoitja on valmis tarvitama igasuguseid abinõusid, mis on kasuks, takistuste kõrvaldamiseks ja abiks; aga neil on edu ainult siis, kui neil on see tõsitus, mis iseloomustanud alati mehi ja naisi, kes töötanud edukalt Jumala hääks.

Pühitsuse võitlev külg.

„Need on need, kes on tulnud suurest viletsusest.“

PALMIOKSAID käes! Palmioksaid on Hommikumaal lähedasa ühenduses võitjate ja kuningatega ning sümboliseerivad au ja võitu. Jumala töös on võit alaline tulemus pühitsusest, ja puhas süda valmibast teed Püha Vaimuga täitmisele — väle, mis teeb hingest „enam kui võitja“ vaenlase osavates kiustustes ja ägedates päeltingidest.

Oled sa lõõnud Jumala järelekäija? See on sellepärast, et sa pole pühitsetud. On su püüded tunnista Is-

Õige usuga süda.

„Tulge Jumala ligi, siis tuleb teema teie hingi... pühastage oma südamed.“ (Jua. 4:8.)

Alljärgne on iseloomustav sõnum Asutajalt:

ÕIGLASE usk oleb südamest. Kui süda on õige, siis on ka elu õige. „Nende viljast peate teie neid tundma.“

See „õiglase usu süda“ usaldab end Jumalale samuti nagu Tema ilmutab end sellele. Ta loodab Tema, kes ilmutab oma tahtmist ja valmisolekut tema vajaduste täitmiseks.

Ilmalik, ilmalik, isekas, usuta süda loodab iseenesele. Toetub oma jõule ja tarkusele ning lubadusele oma vajaduste rahuldamiseks; ilmalik — õiglase süda — pöörduv Jumala poole, on kindel, et Jumal on see, kes tuleb tema juure, langetab enese Tema jalge ette või on tõstetud üles ja puhkab Tema rinnal.

Ei või olla usku ilma selle omadusega, ükskõik mis nime sellele ka annaksime. On võimatud elada, kõnida, kannatada või võitleda ilma usuta, nimelt sellepärast, et on võimatud saada jõudu võitlemiseks ja võiduks ilma Jumala Vaimuta.

„Õige usu“ teiseks tunnuseks on armastus. Kui hing on leidnud Jumala, on pöörduv Tema poole, võetud Tema auses, arvatud Tema peavõlga, siis peab ta tingimata omama Jumala Vaimu.

On olemas vaid üks õige Jumal, ja selle Jumala iseloomuks, ei loomuseks on armastus. Hing armastab, kuna teda armastati enne, ja armastades Teda saab ta vastu jõudu armastamiseks. Ta saab jõudu, mitte ainult, et armastava Jumalat, vaid armastada ka neid, keda Tema armastab, ja nõnda armastab ta vaenlasi ja sõpru, sellepärast, et Jumal armastab neid enne.

„Õige usu südamega“ inimene on võimeline armastuses teenima Jumalat, kellele ta töötab, kellele ta on usaldanud kogu oma elu, ja kellele ta saab kõike hääd selleks ja tulevaseks eluks.

Lubame mind küsida, kas sinul on selline õige usk? Kas sinul oma võimalustes ja valguses on selline süda, nagu ma kirjeldanud? On sinul ÕIGLANE süda? Kui mitte, siis, tänu Jumalale, sa võid selle omda.

agade sees saatana ja tema käislaste läbi.

Pange tähele, et nad tulid suurest viletsusest. Nad ei põgenenud ega hoidnud kõrval viletsusest; pühakiri ütles, et nad võitlesid läbi, nad olid sõnitud võitjaks, isegi viimase vaenlase — surma üle.

Kui eriveakki on paljude. Talle järelelkäijate kogemused, ometi on selline auline võit võimalik igale ühele, mitte tulevikus, teises maailmas, vaid siin, katsumistes ja kiustustes ning igapäises elus.

Kas on valge riie te palmioksade kandimise sinu kogemus? Kui mitte, võimaldagu sulle Püha Vaim põlvitada viimata täie andumusega Päästja jalgele, kus ühineksid selle bulgaga, kes leauld uut laulu Issanda aujärje ees!

Kui oled mures ja vajad troosti, poolehoidu või palvet valmisles edasiminekse, kõnele igale Päästearmee ohvitserile või kirjutaja sees asjas „Abiandväle Kielele“, diviisjoni komandõrile, Kenina iela 32—3-a. Riga, Latvia. Me tahame aidata sind.

„Sinu sõ-
ma on mu
jalale lam-
biks ja val-
guseks mu
jalgtee pääl.
Laul 119:105.

Uuendatud jõud.

„Kes võidab, sellele tahan ma anda
süüa varjule pandud mannast.“ 1Im.
2:17.

MA mõlen, et meil ei ole tarvis
rääkida sellest kui ettekuulutusest,
mis tähtub tulevikus, kui meie oleme
juba astunud läbi kitsast värvavast ja
oleme juba tänapäev teavarjuki
lapsed. Kui sellest tõotusest peaks
olema mulle palju väärtust, siis see
peab olema tõotus praeguse kohta.

Varjulepandud manna! Mis see
on? Varjulepandud allikad; säält
antakse jõudu ja toitu inimestele, kes
on võitluses — söömaeag võitlusväl-
jal.

Ei ole midagi, mis näitab nii suurt
vahet inimeste vahel kui nende vastu-
panu jõud. Millist varjulepandud
leiba võib ette arvutada oma pimedail
ja raskeil päevil? See kontrast on
ka inimeste ihulikuse jous ja me võime
näha nende vastupanu.

Inimene võib kiiresti tarvitada
oma väikest tagavara, varjulepandud
mannat, ja meie ütleme: „Tema
kannatus lõppes väga ruttu.“ Teistel
on varjulepandud manna suurtes ta-
gavarades, ja meie peame inimesta
nende piisavust. Kui kaua võid sa
minna edasi, kui kaugale sa jõud
kui viibid ohkonnas, mis rõõvib jul-
guse? Kui palju on sul varjulepandud
mannat?

Nüüd pane tähele, et on olemas
kaks algmõtet kristlikus evangeeliumis.
Esimene mõte on, et meie Isand
tunneb iga üksiku salajamast
tarvidusi. „Mina tunnen oma lam-
baid!“ Sinu Isa — kas see ei ole
ilus? — kes vaatab salajase, kuhu
ka kõige lähema sõbra silm ei pääse,
su Isa näeb sinu salajaseid tarvidusi.

Mõned inimesed on ühenduses Tema-
ga, kes tunneb kõiki saladusi, ja
Tema toob alla varjulepandud man-
nat, mille läbi jõud peetakse alal ja
mille kaudu võib alati elada läbi
uusi illatusi.

Kindral William Boothi ei austatud
alati rahva poolt. Tema vastu asu-
tati avalikult välja ja oldi väga toore.
Isegi neis linnades, kus püütakse
rüüid anda temale au, visati teda kord
tänavail mudaga ja temaga käidi
ümber kui kõige rumalamaga kogu
maailmas.

Kolmkümmend või nelikümmend
aastat pidas ta vastu, kuigi ta polnud
mõni suur isik, ja siiski ta oli piisav
— ta läks vaid edasi, edasi, edasi!
Täna edasi, nii kaua kui tal oldi juba
valped tuksed. Mis oli selle sala-
dus? Varjulepandud manna. „Mi-
nul on rooga süüa, mis teie mitte ei
tea.“

„Kes Jehoovast ootavad, need saad-
vad uue rannu, ja lähivad ühes tä-
hkedega kuni lõkka, nemad jooksevad
ja ei tüdi mitte ära, nemad käivad,
ja ei väsi mitte ära.“ Jesaja 40:31.

EMADELE JA KODULE.

Laste rõõmudest osavõtmine.

KAS teie võtate osa kooli pere-
konnaõhtust?“ küsisin kord
kelleltki emalt.

„Oh ei, mul pole aega,“ vastas ta.
„Ma usun, et teie tüdruk on väga
tähtis osa“, jätkasin.

„Jah, seda küll, Marta on tähtis
osa,“ ütles ta.

Ta näis olevat väga osavõtmatu.
Ma ei arva, et ta oli seda tõeliselt,
oma südames. Kui Marta oli haige,
siis, ma mäletan, ta ravis seda last
öö ja päeval, ja vaevalt lahkus häi-
getoast kauemaks kui viieks minu-
tiksi korraga.

Ma imestan, miks mõned emad
osutavad sellist enesegaamist laste
haiguse ajal, kuna muul ajal nad
väljendavad täielist osavõtmatus.
Kas sellepärast, et nende armastus
ärkab vaid siis, kui hädaohud ähvar-
davad last?

N EED emad ei tea nähtavasti, et
nad võivad kaotada oma lapse
rohkest kui ühel teel. Haigus

pole ainus vaen-
lane, kes varastab
meilt meie poisse
ja tüdrukuid. Kui
meie väljendame
oma armastust
oma laste vastu
ainult siis, kui nad
on saanud häda,
võime kergesti
kaotada nende
usalduse. Me peame
õppima osa
võtma nende rõõ-
mudest kui ka
muredest, kui me
tahame alaliselt
säälitada nende tä-
helepanu. Me peame mängima nen-
dega, kui nad on väikesed, kaasa te-
geme nende lapsehulcus õnnelikkuses
ja osa võtma nende hilisemast võidu-
rõõmst.

Ma armastan vandeida last, kui ta
kiiresti jookseb oma juure iga äsja
leitud varandusega, kas lille või kon-
nakarbiga. Kiiresti võib otsustada
oma mõju üle tulevikus selle järele,

Tänulikkuse mõju.

K EEGI daam varustas ennast täna-
vuseks puhkuseks täiesti uute riie-
tega ja kõneles sellest suursnavutu-
stega ka oma kaaspenionäridele. Nen-
de õnnesoovide saatel lahkus ta lae-
val. Ta veetis kauni puhuse. Aeg
mõõdis kiiresti ja peagi oodati teda
tagasi teenistuse kohale. Ta saabus
— kuid kadunüks jäid ta reiskohv-
rid uute riitega. Reilil kandis ta
vanu riideid, mis osutusid nüüd ta
sisnaks varanduseks.

Mõni päev peale saabumist sai ta
üldise tähelepanu osaliseks, ta kaas-
penionärid teatasid talle, et ta as-
jad on leitud. Kaks tütarlast jooksid
ärritusena ukse juure vastu võtma il-
lineusid kohvreid. Kuid tühjade kä-
tega pöörasid nad tagasi.

Tekkis pikem vaikus. „Õnnelik kaotaja“
raputas pääd, öeldes: „Ma
teadsin, et teie eksite, aga teie näisite
nii veeendunud. Kust ammutasite selle

kuidas ta oma last kohtleb. Kui ema
jagab kogu südamega oma lapse hu-
visid, siis kuulub ta nende emade
hulka, kes on alati oma laste tõeli-
sed „seltsilised“.

Teie olete kuulnud emasid ütlevat:
„Jah, tõesti, see on väga ilus. Jook-
se nüüd natuke ringi.“ Selline suhtu-
mine lapsesse kaotab ta poolehoiu
ja tõukab teda eemale.

Ma mäletan, kui õppisin kostikoo-
lis, kuidas ma jälgisin emasid, kes
tulid viima oma lapsi pühadeks ko-
ju ehk lihtsalt küllastasid neid. Mind
ei külastanud ükski ema ega jaganud
minuga rõõmu, sellepärast jäl-
gisin neid nälgija ja igatseva pilgu-
ga, nagu ikka üksildased lapsed.
Lapselikult mõtlesin, millise ema ma
endale valiksin, kui see mulle võim-
loodatsaks. Mu valik ei langenud
moodsalt riiekatud naisterahvale,
vaid sellele, kes kogu oma olemise-
ga sarnanes väga lastele. Mu pilk
ei peatunud emal,
kes aina tõrjus
lapsi eemale, öel-
des: „Ära ole nõn-
da tormiline; sa
kortsutad mu riie-
d.“ Ei, neid ma
ei valinud! Mu va-
lik langes sellele,
kelle lapsed tõtta-
sid oma laialilao-
tustud kättesse, ju-
stustades talle kõi-
ki pistisaju; emale,
kes oli laste tõe-
line „seltsiline.“

Armastan vaadel-
da ema, kes nän-
gib oma lastega, ehk kes jalutab
nendega metsas, hoides nende käe
alt kinni. Mulle meeldib ta elav osa-
võtt kõikidest laste rõõmudest.
„Mängijal“ emal, kes jaganud laste
rõõmsid nende elu esimesest silma-
pilgust, on rohkem võimalusi võtta
nende armastust hilisemal aastail,
kui sellel emal, kes oma lapsi ainult
sõnitud ja riietanud.

teate?“ Algas juurdlus. Leiti mõtte
algataja tagasihoidliku tütarlapse
niol. Inimestunl vastas ta küsimu-
sele: „Tulles täna töölt koju, kuulsin
ma „õnneliku kaotajat“ rõõmsasti
lulvut, ja ma otsustasin, et ta kohv-
rid on leitud.“

Mindi laiali. Tütarlaps jäi üksi
„õnneliku kaotajaga.“ „Ma ei mõista
teid,“ ütles ta tõsiselt; „meie teame
kõik, kui kaunid riided teil oldi ja
kui kaua teie raha kogusite, et neid
osta. Meie rõõmustasime teie puh-
kuse üle. Ja nüüd, kuuld saades, et
raha nende astatimiseks utega, lau-
tela teie täiesti mureta. See on mulle
arusaamatu. Milliga seletate seda?“

„Õnnelik kaotaja,“ teades et kõik
tuleb heaks neile, kes Jumalat armas-
tavad, kõneles tütarlapsele seda, mi-
da ta soovis teada. Ja tütarlaps võib
nüüd sama rõõmsalt laulda, nagu see
enne näis talle võimatu.

Naiste kööginurk.

RIISIPUDING.

Võtke pool tass riisi, pool tee-
lusikat soola, pool tass suhkrut,
neli tass püma, rüüritud poole
sidruni koort.

Segage kõik ja pange võiga müü-
ritud katalasse, mida panete teisse
katla, milles keev vesi, ja keelke
sel viisil tasuta tulega ahjus um-
bes kolm tundi. Alguces on tarvis
iga viieteist minuti pärast segada
pudingit. Antakse lauale marja
kastega või magusa koorega.

ÕUNAD JUUSTUGA.

Võrmisse pannakse üks kord rüü-
ritud saia, üks kord õhukesteks
riiekatud lõigatud õunu, natuke
rüüritud juustu ja üge vähe soola.
Sarnaselt pannu edasi nii mitu
korda, kuni vorm on täidetud: siis
valada üle tass vett, katla kinni
kaanega ja küpselada ahjus nõrga
tulega, kuni õunad on küpsed. En-
ne lauale andmist valada üle tass
rõõska koort.

Laste suust.

Saatsin väikeste Jaani ühes vane-
ma õe Rutiga hambaarsti juure. Ta
tulj tagasi nii uhkelt ja ma küsisin:
„Jaanike, kas sa hamma valutab
veel?“ — „Ma ei tea,“ vastas ta,
„hambaarst jättis selle enese juure.“

Neljaaastase Peetrie anti esimest
matemaatika tundi. Isa õpetas talle
kergesti, et ühele lisada juure veel
üks on kaks, ja oma seletuste juures
tarvitas ta väikest mängukalu.
Lapse mõistis nii ruttu, et kahest kal-
last võttes ära üks kala, jääb järele
üks kala. Isa rõõm oli kirjeldamata.
Siis pannes kaks kala kõrvuti, lisas
ta neile veel kolmanda ja küsis oma
pojalt: „Noh, Peetrike, kui ma pan-
nen nüüd kahele kalale veel ühe ka-
la juure, mis on siis?“ Lapse silmad
särastasid rõõmst — „Siis on küll to-
re, isa!“ ütles ta.

Väikele Martinile, kes läks välja
vihmasel ajal kalossideta, öeldi, et ta
peab kannatama tagajärgi. Hiljem
tama sõber nägi teda akna juures ja
küsis: „Kuulsin, et oled haige, mis
süü on viga?“ — „Mul on tagajär-
jed,“ vastas Martin.

Kui ma inimeste ja inglite keel-
tele räägiksin, aga mul ei oleks
armastust, siis oleksin mina vähe-
s, mis kumiseb, ja kelleks, mis heliseb.

I. Kor. 13:1.

Sinu hinge janu ja nälga

ei või kustutada maiste ja kaduvate asjadega.

NÄLG! Kes teab tõsiselt, mida see söna sisaldab? Kui me elame häides olukordades ja võime istuda iga päev kaetud laua juures, siis me võime vaevalt saada auru nälja mõistest. Aga kui me kümme maailmasõjas võidelnud sõdurilt, kes oli päevade kaupa lahutatud sõjavälja köögist ja toidutagavarast, siis tema võiks jutustada, milline on tunne, kui nalg näpistab kõhtu. Veel parema seletuse võiksime saada hiinlastelt, kes olid ümbruses, kus varastati ja rööviti kõik söödav, ning mehi, naisi ja lapsi jäeti suurimasse nälga. Ja kus on kõik läbielamised näljaajal Indias ja Venemaal — kuidas nad võiksid rääkida tõsisest näljahädast; jutustused, mis liigutaksid meid väga ja teeksid meid tänuilikuks meie igapäevase leiva eest, mida saame kõik Jumala hädusest.

Ja janu! Maadeuurijad, rändajad ja juhustetsõitjad jutustavad meile, et janu on veel palju raskem kannatada kui nälga. Sven Hedin, tuntud Tiibeti maadeuurija, seletab oma reisikirjelduses väga piltlikult, kuidas ühel hädaohlikul ja pikal kõrberännakul hukkusid peaaegu kõik ta kaaslasted veepuudusel, kuidas ta ise ühes mõne seltsihisega pidasid ennast ülal oma üleloomuliku tahetjõuga ja kuidas nende otsimine vee järele viimaks tasuti, kui nad leidsid väikese ärakuivanud jõe, mille ebatervislik vesi päästis nende elu. Me oleme lugenud laevaõnnetustest, kes olid paisatud laiali suurel ookeanil — soolavee kõrves, kus neid vaevas nii kange janu, et mõned isegi kaotasid oma meelemõistuse. Juna, juna — see oli nende ainuke mõte päeval ja ööl. Sarnane janupiin peab olema hirmus.

Aga mis on ihulik janu võrreldes hingejanuga? See on täiesti loomulik ja enesestmõistetav, et hing januneb, januneb vabaduse, rahu ja õnne järele, igatseb vabanemist oma südametunnistuse koormast, ja see on sama loomulik nagu soovjal suvisel päeval igatsus külma vee järele.

Aga kes kustutab hingejanu? Vaadeldes inimeste näojooni, kohates neid tänaval või meie vabaõhukoolekuil, näeme sageli väljendust: „Mul on janu!”

Ja me näeme ka alaliselt, kuidas meie kaasinimesed püüavad järjekindlalt kustutada oma janu. Nad lähevad kuskile lõbukoha-tele, vaatavad kuni silmad väsivad ja kuulevad kuni kõrvad tühivad. Mõned teised on jälle nii

täis igatsust ja püüavad koguda endale raha nii palju kui võimalik, arvates, et siis nad on rahuldatud. On olemas palju katkiseid kaevusiid, millest Jeremia kirjutab, kuid neis ei ole vett. Ja siiski on need kaevud ümbritsetud hulkadest, kes otsivad ja igatsevad vee järele, ja nende näost võib lugeda: „Mul on janu!” Kes võib

Tule Tema juure, kes pakub sulle eluvett ja tõsiselt jahutust. Alandatud Tema ees, räägi Temale oma janust andestuse ja vabaduse järele, õnne järele; sest Ta on öelnud: „Ja mina tahan teile hingamist saata!” Tule, joo igavesest allikast, clavast vee!

Evangeeliumis räägitakse noormehest, kes ei suutnud enam kan-

Jesus ütles selle kosutava tõe: „Kes iial saab joonud vee, mis mina temale annan, see ei janueta mitte igavesti, vaid see vesi, mis mina temale annan, saab tema sees vee kuivaks, mis hoovab igavesse elusse.” Joh. 4:14.

kannatada, kui teda vaevatakse terve eluaeg janust?

Ühenduses sellega loeme pühakirjast: „Ja Jeesus vastas ja ütles temale: Kui sa teaksid Jumala andi, ja kes see on, kes sinule ütleb: Anna mulle juua; sa oleksid teda palunud, ja tema oleks sulle elavat vett annud.” (Joh. 4:10.)

Loobu otsimast jahutust oma hinge maailma tühjadest kaevudest! Sa ei või rahuldada oma hinge vähema väärtusega ja kaduvate asjadega.

natada oma janu ja küsis sellepärast oma isalt oma osa ja läks ära kaugele maale. Elu imestuses ja uutes läbielamistes ei suutnud ta vaigistada janu, ja kõik muutus väljakannatamatuks siis, kui ta raha lõppes ja sõbrad jätsid teda üksinda. Üksilduses ja vietsuses tuli ta teadmisele, et ta otsis õnne valetel. Ärärääkimata igatsus isamaja järele tuli tema hinge, igatsus andestuse ja päästmise järele. Kui tema, kadunud poeg, kannatades niihästi ihuliselt kui hingeliselt, ligines oma isamajale, nägi ise teda juba kaugealt ja jooksis temale vastu ja andis oma

pojale armastuse, halastuse ja andestusejahutust. Auline näide, ilus pilt! Kas sellel ei ole midagi öelda sinule? Võib-olla sa oled kaua eksinud kaugele „isakodust” ja otsinud maailmakõrves olevatest kaevudest midagi, mis võiks jahutada janu su hinges, janu igavese eluvee järele. Sa ei ole leidnud süülit midagi — või kas sa oled? Võib-olla üks tund, üks silmapilk näis, nagu oleksid sa omanud, mille järele sa igatsesid, aga see oli vaid üheks sekundiks või minutiks, ja siis tuli janu uuesti, ja see janu oli veel põlevam kui enne.

Oh, midagi maiset ega kaduvat ei või kustutada sinu hinge janu. Vesi, mis võib rahuldada janu inimhinges, tuleb ainult ühest allikast, sest inimhing igatseb igaveste asjade järele, niinagu Jumal ise on igavene, kes annud meile oma vaimu. Sarnane allik on Jeesus Kristus.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD”.

Hoia oma keelt!

„Kui keegi teie seast arvab enese Jumala teenija olevat ja ei tulitse mitte oma keelt, vaid peab oma südant, selle Jumalateenistuse on tühiine.” Jaak. 1:26.

HOIA oma keelt lahkuse ta oleku eest. Sõnad on mõnikord haavad. Alati mitte küll väga sügavad haavad, aga nad teevad valu. Kõnelus on sageli ebasõbralik, kuna südames pole ebasõbralikkust.

Hoia seda vaimu eest. On nii kerge anda asjale vale värv, nii et võib tekkida arvamiste lahkeli tõe üle, kuna on olemas tõe kaju, mida meie peame kaitsema. On väga palju neid, kes hoiduksid eemale vale jutustamisest, kes nüüd aga satuvad selliste inimeste mõju alla, kelle „valetavad huled on Issandale vastik asi!”

Hoia seda vaimu eest. Teiste inimeste hää kuulus peaks olema meile kallid. Patt ei või jätta noomimata, kuid see peab olema kooskõlas piibliliku meetodiga. „Mine ja kõnele temale tema eksitusest, ja sinu ning tema vahel üksinda.”

Peaks pidama ka meeles seda, mida on sageli peetud süütaks lobaks, mis muutub hädaohlikuks, kui ei takistata laimu. Kuulsus on liig püha, et sellega võiks mängida, kuigi mõte pole alati kuritahtlik. See sunnib meid igahüht sellepärast iga päev paluma: „Hoia mu keelt kurja eest, ja mu huulid rääkimast halba.”

Nõnda on Jumal maailma armastanud...

Jumal ei vaata tõule, klassivahele ega kõlbisele seisukorrale. Ta armastas kadunud ja patust maailma! Ta armastab sind!

„NÕNDA on Jumal armastanud.“ On alati vaimustav kirjutada kangelastegudest, mis tehtud armastuse sunnil. Kui keegi kirjutaks üles kõik need teod, milline veetleb raamatukogu saavutataks siis! Kuid kui mõtleme Jumala armastusele — selle suurusele, sügavusele, kõrgusele — milline auline väljavaade avaneb meile siis.

Igavene, mõistmatu, kõlvõimas, püha ja armuline Jumal, kelle armastus täidab taevast ja maad, armastab iga inimese hinge. Tema ei arvesta tõu, rahva, klassivahe ega haridusega. Isegi mitte kõlbise tasapinnaga — ta armastab kadunud, surevat, õnnetat, patust ja kõlbmatut maailma. Ja ta armastab maailma nõnda, et ta „andis“ — ta andis Jeesuse.

Kas pole armastus suur saladuslik andmise allikas? Kui õudne on, kui puudub armastuse vaim ja selle asemel valitseb võtmise, korjamise ja ahnitsemise osavus. Sellepärast on tähtis tähele panna suurt tõde: „Nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja oma armud.“

Aegajalt teevad meie omaksed meile kingitusi. Nende tähtsus ja väärtus on vahelduv, kuid see pole oluline. See armastus valmistab kingitusi, mis meid rõõmustavad. Jumala kingitus Tema armsa Poja näol on nii vaimustav, et armastus, mis andis, ja Kristus, keda anti, on ühesuguse väärtusega.

Mõelge, mida sisaldas Jeesuse andmine. Jeesusele tähendas see alandust, häbi, põlgust, pilget, ahastust ja surma. Paljudel meie seast on lapsed, keda meie armastame, nagu oma elu. Mida maksaks meile nende äraandmine sellisele elule? Ainult see mõte oleks juba piin; siiski on meie armastus vaid säde tulekahju kõrval, kui seda võrrelda Jumala mõõtmatu armastusega.

Kas see tõde ei haara sind? Kord haaras see tõde noort ema, kes juustas, ja ta põlnud hialgi palvetanud, kui ta nägi oma väikeset lapsukest lamamas elutult hällis. „Sis“, ütles ta, „laskusin põvilvi ja palusin Jumalat, et ta viiks mind sinna, kuhu oli läinud mu lapsuke.“

Noorema, kas ei tahaks sa valmistada võtma vastu Jumala kingitust sinule?

Tuel Merimal kohtas keegi härra laevalaol päästesõdurit ja pilkas teda. Jumalalulase lahkes vastuses ja selges tunnistuses peegeldus Issanda armastuse vaim, mis avas ukse pilkaja südamesse ja võitis teda Jumalale laevalaol. Tullemus oli, et ta kodune elu paranes, äri õitses, iseloom muutus ja temast sai ustav päästesõdur, kes elas ja suri Päästja armastuses.

Uskmatu, kas ei tahaks sa jälgida sellele juhatusel? Kas ei haara see sind?

Jessy oli rõõmus tütarlaps, kuni ta sattus üleannetute seltsiliste hulka. Ta andus joomisele ja langes. Ühel õhtul marssis Päästearmee läbi rüüpa tänavas, ja kui mõned sõdurid kummardusid, et üles tõsta riidepundart, mis vedeles jalus, leidsid nad, et see oli joojannud naisterahvas.

Nad kandsid ta oma ruumi ja leidsid talle kodu hääsüdamlise nais-sõduri juures, kes teda pesi ja riietas, ja lühikese aja jooksul juhatas

Jeesuse juure ning hiljem Päästearmeesse sõdurina. Jessy leidis ka teenjakoha ja tennis nii palju, et võis osa rahast saata vanale emale toetuseks ja töenduseks imelisel muutusest ta elus Jumala armastuse läbi. Jessy elulaev oli jooksunud karile, ja veel enne Armeed koosolekut oleks ta jõudnud igavikku läbi veehaua. Kuid Jumala armastus ulatas elu, surma ja ta hilisemas tulevikku.

Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Tema oma ainusündinud Poja oma armud, et ükski, kes Tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et igavene elu tema peab olema.

Joh. 3:16.

Kas ei tahaks mõni noor naine võtta vastu Jessy Päästjat ja kogu rõõmu Tema teenistuses?

Ja mida kuuleme ärakadunud pojast? Karl R., must ja räpane välimuses, kõneluses ja elus, leiti ja päästeti imelise Jeesuse poolt Päästearmeed koosolekul. Viimases tunnistuses kuulsin teda ütlevat: „Oo, ma armastan Jeesust. Tema pärast oleksin ma valmis isegi tõlmu lakkuma, nõnda armastan Teda.“ Juba siis oli Karl haige, kuigi enesele teadmata, ja mõne nädala pärast lahkus ta meie seast.

Meie peatusime kauni salimi „Nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta andis“, esimesel poolel. See on Jumala pool. Nüüd paneme tähele teist osa: „Et ükski, kes tema sisse usub, ei pea hukka saama, vaid et igavene elu tema peab olema.“ Kui peatume pikemat esimesel poolel ja vaatleme Jumala armastuseandi, siis muutub teine pool kergeks. Uskuma tähendab sisse hingama elu, mida andis Jeesus.

See on, mida meie peame tegema. Loobu patust; loobu halvast seltskonnast; loobu üpsakast üksikõiksusest. Pane tähele Jumala kingitust, ja alanduses astu tema ette, võta vastu Ta andestav ja puhastav arm.

Kas loote esimest korda „SÕJAHÜÜDU“?

PÄÄSTEARMEE on ühendus inimestest, keda Kristuse armastus sunnib kuulutama päästmist ja pattude andeksandmist Tema ohvri läbi ristil.

Nad lähevad kõikjale ja kutsuvad kõiki: „Vaadake kui armuline on Issand.“ Sellepärast küsin sinult isiklikult, armas luige: „Kuidas on lugu sinu hingega? Oled sa ette valmistatud igavikule?“

Päästearmee usub, et kõigile, niihästi parimale kui ka halvemale on olemas päästmine võimalus, — kui nad tahavad seda vastu võtta.

Nõrkadele ja langenule ulatab ta abiandva kätte. Võtab ka võimaluse järele õnnetatuid oma varjupaikadesse, et neist teha jälle kõlblikke inimesi.

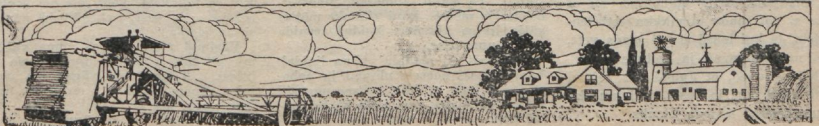
Prof. R. Adamson — Ärevalt ootusel!

Sind oodatakse tagasi elumerelt!

ESTI raidkunnitnik prof. A. Adamson on loonud ilusa raidkuju — Ärevalt ootusel. Isa on läinud merele kalapüügile. On juba hiline õhtu, kuid ta pole ikka veel tagasi. Ärevalt ootavad kaldal naine ja tütar, kes hoiab käes põlevat laternat ümbruse valgustamiseks pimeduses. Lained peksavad monotoonselt vastu kallast, kuid ei ole veel näha paati sõudmas kaldale. Miks küll ei tule juba isa tagasi? Mis on juhtunud temaga? Ahastav ootus ilmneb ema silmist — kodus oodatakse isa, kes on lainetel õhtupimeduses.

Vaata, see oled sina, kes läksid laiale merele. Paljud sinu omaksed ja sõbrad ootavad, millal sa tulud tagasi vahutavalt elumerelt, lõbude ja tühisuse voogudelt. Nad ootavad ärevalt, et tuleksid koju tagasi isa ja ema, tütre ning poja juure. Õhtu varjud heidavad juba maha, meri muutub lainetavamaks, pimedus saabub — aga sina viibid ikka veel merel. Amaid sa, kui palju pisaraid on valatud sinu pärast kaldal, kus viibivad sinu omaksed ja sõbrad! Kui sa elumere lainetes isemeelsuse nõrgas paadis peaksid hukkuma, siis hukkud sa igaveseks! Sa läksid võib-olla küll hädade mõtetega, suure saagi lootusega, arvates, et oled sellega kasulik oma perekonnale. Kuid elinormid tabasid sind sellel sõjald. Saak võib olla küll suur, aga kas suudad vastu panna lainele?

Sellepärast, elumerel eksinud kalur, tule tagasi, sind oodatakse ärevalt. Jumal andud, et sa saaksid õnnelikult usu ja armastuse kaldale, kus pole hädaohte ega lainetust, vaid kus sa võid rahus puhata Jumala armastava südame juures!

Haige poiss — misjonär.

JHES Inglise suurlinnas elas vanas majas ilemelisk korral keegi väike haige poiss, nimega Tom. Ta lamas juha kaks aastat voodis. Ta vanemad surid, kui ta oli alles üsna väike ja ta läks elama kellegi vana sugulase juure. Ta oli sündinud küürak ja sellepärast ta pidi alati kannatama väga palju. Nii kaua kui ta võis, tegi ta väikeste tõid ja se viisil teinud natuke rahka. Kuid mitte kaua pärast ta vanemate surma pidi ta heitma voodisse. Vana naine näeja ei olnud väga nõus, kui ta ase viidi auka juure, kust ta enam ei lahkunud elavana.

Ta ema oli õpetanud teda lugema ja kirjutama, aga kuna ema ise ei tunnud Jeesust, siis ta ei rääkinud kunagi Tomile Tema suurest armastusest.

Kord ühes kümal talvisel õhtul liiks poiss ligilad olevale kooseokale. Öge pühäs oli see, et tal oli väga külm ja tahtis soendaeda ennast.

Ta värsjes külmast ja puges hästi ahju ligilade, kus ta ei pannud palju tähele, mida räägiti, aga nüüd lamades voodis oli temas igatsust teada midagi enam Jumalast ja saada enesele piibli. Kõik, mis ta teadis, oli see, et kõneleja sai oma teadmise piiblist. Ühel päeval võttis ta julguse ja küsis oma vanalt tädit nendes asjade üle, kuid see naeris ainult poisi. Ta ei pannud piiblist mingisugust väärtust. Mida siis veel sarnane kui tema pidi tegema piibliga?

Enam nad ei kõneleud teise asja üle, kuid sellega ei olnud poisi soov vähendatud, et omada piiblit.

Ühel päeval külastas Tomi tema ainuke sõber Jaak. Vilistades ja laudes jooksis ta üles mööda treppi. Hõiskega jooksis ta tuppa ja hüüdis: „Ma sain tööd ja homme sõidan siit ära; tuln jätna sinuga Jumalaga, Tom, ja ta istus voodiäärele; siis liks juure: „Aga mul on väike kindatus sinule.“ Ta võttis taskust midagi, mis mähitud valgesse paberisse.

Tom ei olnud just väga õnnelik antud teadete eest ja tõusis kiirunäguks.

„Siin on üks hõbe rahatükk sinule, Tom! Hoia seda alal nii kaua, kui sul tõesti on midagi vaja.“

„Ah, Jaak, kui hää sa oled, mul on just praegu midagi tarvis!“

„Mis sul on tarvis?“

„Tahaksin saada piiblit.“

„Piiblit! Ma ei ole midagi kuulnud sarnasest asjast. Mõtle omale, ma olen terve kui kogunud sinule raha ja sa tahad anda seda ära piibli eest.“

Miks puudel ei ole talvel lehti.

„Kuule, tädi!“ „Jah, Eleonore“, vastas tädi, vaadates üles, kui ta kirjutab kirja. „Vaata ometi, kuidas tuul puhub neid lehti igalepoole, kas sa ei arva, et see teeb vala puule — ja ka lehtedele — kui neid kistakse puu küljest ja aetakse siia-sinna?“

„Jah, sa võid arvata nii, aga puudele ja lehtedele oleks palju raskem, kui lehed jääksid okste külge terveks talvaks läbi.“

„Miks nii? See on ju nii imelik. Ma ei saa aru, kas midagi võib olla valuksam kui see, et kistakse ära ja tuul käristab nende lõhki, ja vaata veel, kuidas Ants ja Jaan tallavad lehte kuhjas. Kuidas neile meeldiks, kui keegi tallaks nende pääl?“

„Eleonore oli nii ärevil, et tahtis avada akna ning hütida naabripoistele, et nad otsiksid endile mingisuguse muu ajavite.“

„Ma näen, Eleonore, et pean jutustama sulle, miks lehed langevad, ja kuidas neil on parem, et nad langevad ja saavad lahutatud puudelt. Sa tead, et suurem osa svüstest lehtedest on nii pehmed, et tugevad talvetoled kitsktsid neid tükkideks. Ja mõned neist on nii laiad ja lamedad, et lumi oleks liig raske neile kandmiseks ja oksad murduksid selle raskuse all, või jälle vihmade viüks külmetada jääks lehtedel, ja see oleks veel raskem, ning veel enam oksid murduks. Ja veel midagi; harilikult on maapind talvel külmanud, nii et puu ei või saada tarvilikku vett lehtedele, ja kui lehed ei või saada vett, siis nad kuivavad ja koltuvad.“

Nii sa näed, et Jumal on teinud kõik hästi oma looduses, ja teinud ka oma parimat lehtede kasuks.“

„Ära saa minu päale pahaseks, Jaak,“ ütles Tom, „aga ma ei soovi midagi muud kui piiblit. Jaak, kas sa oleksid nii hää ja ostaksid mulle täna õhtu, enne kui suletakse äride, ühe piibli? Tädi ei teeks seda mitte kunagi; kui ma annaksin raha tema kätte, siis ta raiskaks selle kortsist.“

„Aga, Tom, mis sa siis teed piibliga? Ainult õpetatud mehed saavad midagi sellest aru,“ vastas Jaak pea-aga vihaselt.

„Jumal ise aitab mind mõista seda,“ vastas Tom.

„Hää küll, ma lähen, aga ma küll ei tea mitte midagi piibli ostmisest.“

„Fisheri juures on odavad piiblid, ma ise nägin seda, kui mõõduisin vahest sääl.“

Jaak läks alla piiblit ostma, aga tema käik oli hoopis teine, kui ta oli tulnud üles, siiski ta võttis peagi iseenese ja tuli varsti tagasi ilusa piibliga.

„Fisheri juures öeldi, et ükski sõber ei või olla sulle väärtuslikum kui piibel, ja et see raamat võib olla sulle just sama väärtuslik, kui sada inglise naela. Võib-olla peitub raamatust siiski midagi, mida sina ja mina peaksime teadma.“

Tomi rõõmul ja tänul ei olnud piiri.

„Ma tean seda, Jaak, ma tean seda,“ hüüdis ta ja pigistas raamatut enesel vastu rindu. „Olen nüüd nii õnnelik. Oh kui hää sa oled, et kogusid seda kõik, et teha mulle kingitus.“

Lugesed piiblit nägi Tom varsti, et ta oli patune, kellel on tarvis päästmist, ja ta leidis oma Õnnistegija. Ta hakkas Jeesust armastama nii südamest, et soovis teha midagi Tema hääks.

Aga mida ta võis teha?

Näis, nagu ta ei võiks oma haigevõude teha midagi muud kui lamada vaikselt ja kannatada. Aga armastus leiab alati väljapaäsu, kuidas jõuda sihile. Ta palus Jumalalt juhatust, mõttes ja mõttes, kuni viimaks mõttes välja lihtsa abiõnu, kuidas teendada oma Lunastajat.

Ta võeti oli madala akna ligilad. Ta muretseis enesele piiaitsi ja paberi ja kirjutus piiblist mitmesuguseid salme. Ta kogus neid kõik kokku, palus nende eest ja laskis neid ükskha-

val aknast välja päälkirjaga „möödaminejaile — palun, lugege läbi!“

Ta lootis, et nende salmd läbi viiaüks mõnegi sõnum Jeesusest. Suurem osa tema salmdest olid lihtsad ja võetud evangeeliumist, aga vahast ta kirjutas sõnu, mis olnud teinud enesele õnnistuseks.

See uus teinud armastuseni kestis mitu nädalat, kui kord ühel õhtul kuulis ta treppidelt võõrad samm ning keegi hästi riietatud härra astus tuppa.

„Ah, siis sina oled see poiss, kes viskab aknast välja paberisalmi,“ ütles ta lahkesti, istudes voodiäärele.

„Jah,“ vastas ta, ja ta nägu hilgas rõõmust. „Võib-olla teie olete kuulnud kellestki inimesest, kes omandanud sarnase salmi?“

„Mitted, mu poeg, mitmed on saanud neid. Eile ma omanis ühe, ja Jumal õnnistas selle läbi minu hinge. Olin kord usklik, kuid siis langesin vähehaaval ära Jumalast, ja Ta arvitas minu salmi, et viia mind tagasi enda juure.“

„Ma usun, et Jumala sõna võib toimida inimesid,“ vastas poiss alandlikult.

„Ma tuln sind isklikult tänama,“ vastas härra.

„Mitte midagi. Tema on, kes õnnistab.“

„Kas sa oled õnnelik, töötades sel kombel?“ küsis võõrak.

„Ma ei võiks olla enam õnnelikum. Ma ei mõtle sugugi valule oma seljas. Ma olen nii rõõmus, kui võin näha kord Jeesust jaelda Temale, et hiljuti lugesed Temast ja Ta suurest armastusest, päädsin teha oma parimat, teinides Teida. Ma mõlen, et teil on palju võimulisi!“

„Ära arms sõber, aga ma olen lahkunud need mõõda. Jumal aidaku mind alata üest! Minu kodus, maal, on ka väike poeg, kes on haige surmavoodil. Sõitsin linna tähtsala toiminguile. Kui lahkusin temast ja suudlesin teda, ütles ta: „Isa, soovin, et oleksin teinud midagi Jeesusele.““

„Need sõnad kõlasiid terve päev mu kõrvus ja kui ma kübarale langes siin kersin.“

„Mina pean tegema selle tegusid, kes mind on lõikitanud, niikaua, kui päev on; töö tuleb, millal ükski ei või teha midagi.“ (Joh. 9:4). See oli just nagu käsi teavast.“

Rõõmuisarand volaasid poisi silmist, kui ta ütles: „See on peaaegu liig palju minule, peaaegu liig palju.“

„Jutustades mulle, kudas sa said paberit, et võisid alata sarnase tööga, mu poeg?“

„See ei olnud raske. Ma rääkisin oma tädiga ja ütlesin, et ohverdan meeleldi oma piima, mida ta andis mulle mõned hommikud, kui ta ostaks mulle piima asemel paberit. Ma ei ela enam kaua. Arst ütles, et mõned külmad talvekuud võivad võtta mult elu, ja see ei ole palju, kui ma ohverdan mõned piimatilgad oma kalli Jeesuse pärast. Kas need inimesed ei ole õnnelikud, kes võivad anda nii palju?“

Küüline ohkas.

„Mu poeg, sa oled oma väikeses toakeses oma piskuga palju õnnelikum kui tuhanded, kes tunnustavad Temast, kellel on raha ja aega, aga vaatamata kõigele sellele nad annavad Jeesusele väga vähe või mitte midagi.“

„Siis nad ju ei tunne Jeesust. Tunde Jeesust tähendab armastada Tema ja armastada tähendab ohverdada midagi Tema hääks.“

„Sul on õigus, Tom. Aga kuidas su käsi käib? Kuidas sulle meeldiks, oma elu viimased päevad elada kuskil haioalas, kus sinu eest hooldatakse hästi. Sääl oleks ka ilus — sa näk-sid puid ja küleksid lindude laulu. Kui sa tahaksid, Tom, siis ma hoolitsaksin selle eest, et võiksid minna sinna elama.“

Võõruud poiss pööras oma vante, mis oli täis usaldust, härra poole ja ütles: „Tänan teid väga; ma olen juha ennem kuulnud sarnasest maist, aga ma ei tahaks surra nii kerget surma, kui mu Lunastaja süri

KORPUSEKADETTIDE NURK.

Päästa iseenast.

JHHEL päeval ütles Leida esainile, põlvitades puhtuskoooleku ka-hetuspingil: „Enhust, mul on väga raske minu töökoהל. Kõik tööliised minu ümber räägivad alati väga halba kõnet. Ma olen kui sunnitud kuulma igasuguseid ebakõbulikke lugusid nihaästi rüütakult, meselt ja ka vana tüüatatajal! Oh, mida ma võin teha? Mul on nii hästi kuulata kõnet. See puudutab minu isklikku läbielamist, ning selleläbi mu mõttet ei ole puhad.“

Ensin andis Leidale nõu kõneleda töövaleataajaga, ja jelda, et ternal kui usklikul ei meeldi kuulda sarnaseid roppe kõnesid. „Jumal aitah teid,“ ütles esain, „võib-olla ei sääl on ka teisi, kes tunnevad just nagu teid.“ Meie seltsilises niiküsimis-õhtus, muu niiküsimis juba oleks olnud kõik hästi korras. Rääkimine ülevaatajaga ei pidanud olema nii kerge, kuid siiski see oli parim tee.

Järgmisel päeval läks ta tööandja juure ja ütles: „Ma ei ole mitte ainult ehmatanud, vaid ma olen ka kannatanud oma hinges, oma usukses läbielamises, selleläbi et olen sunnitud kuulma alalised, nihaästi teilt kui ka teistest sarnasest kõnesid, mis on minu südameünnistuse vastu, ja ma ei tahaks neid kuulda. Ma tunnen, see on minu kohus, paluda, et võiksin töötada siin rahulikult või jällegi lahkuda, oma kohast.“

Tööülevaataja ei soovnud kaotada üht oma paremaid töölisi, ja nii ta mõles hoolikalt asja üle ning lõpuks lubas, et nihaästi tema ise kui ka teised ei kõnele enam tulevikus nagu nad teinud seda minevikus. Vahest juhuslikult Leida leidis mõnd ühe-koo soositavat ja ajavat endiseid tüüde kuskil kõrvalises kohas, aga Leida pilgust neile oli küllalt, et tulutada meele tsüklidena teid teotust.

Meil on veel palju noori usklikke siin maal, kes peaksid esinema Leida sarnaselt, et pidada oma südameünnistuse puhta. Meile tuleb hütid Arme-e emalt: „Päästa iseenast.“ Liikv liiv tõmbab sind muudu enesega kaasa kiiremini kui sa ise võid arvata seda. Varsti sa oled kaotanud oma äraarvamata hinnalisse raha, kui sa ei ole ettevaatlik. Milline on see liikv liiv? Roojased kõned, ütled sa, aga see võib olla ka imalikkus, uhkuse, võime hoolituse ja äärmine ja mitte piibli lugemine. Milline on sinu liikv liiv? Kas sa oled valmis kohutama Jumalaga? Päästa iseenast! Astu julgustat välja iseenenda eest ja ka teiste eest!

nii raskesti. Võib-olla mul on sääl palju muud tegemist, aga ma tahaksin meeleldi jätkata oma tööd nii kaua, kuni Tema tuleb ja kutsub mind koju enese juure.“

„Kui nii, siis ma hoolitsen selle eest, et sul oleks küllalt ülevaatajaid, misles ja ka paberit niikaua, kui clad. Ma räägin mõne inimesega, kes muretseb sulle kõik tarviliku. Aga enne kui ma lähen ära, kas sa ei tahaks paluda minuga ühes?“

Lahja valge nägu säras rõõmust ja sügava tõsisdusega palus haige poiss: „Armas Jeesus, ma tean, et sa kuuled meid praegu ja ma tänan Sind selle eest, et saatsid selle härra mind rõõmstama. Ta on kurb sulle üle, et ei elanud minevikus Sinuga teie. Aita teda teha seda tulevikus ja armas Issand, aita teda rääkida teiste rikaste härradega Sinu suurest armastusest! Ja, armas Jumal, õnnista teda kord Sinu juures taevas. Palun seda kõik Jeesuse nimel.“

„Amen,“ ütles küüline liigutusest väriseva häälaga.

(Lõpp 7. lhek.)

Tõsine kangelane.

EDIT läks koju grupikoosolekut ja oli sügavas mõttes, ja see kõik sellepärast, et keegi väike tüdruk tema grupis oli saanud tema meelst suureks kangelaseks.

Kunagi enne ei olnud midagi äratanud tema tähelepanu selle väikese ara tüdruku juures. Edit oli märganud, et ta tõi kaasa grupikoosolekule kaks väikest poissi, ja siis tuli oma gruppi nii tasa kui hiir. Muidugi peavad need väikesed poisid olema tema vennad, arvas Edit. Kuid helitatu Edit mõttes eneses, et tema on vähe ülem kui Salme. Ta ei rääkinud sellest isegi emale, et Salme riided ei olnud väga korralikud ja et ta käed olid sinised ja punased ning et ta ei kannud kindaid, nagu teised tüdrukud.

Aga sel pühapäeval ütles grupijuhataja: „Teihavite kõik tahate kuulda kellestki väikesest tüdrukust, keda külastasin eile. Ta ema suri mõne kuu eest ja väike tüdruk peab korraldama kõik kodus oma isale ja kahele väikesemale vennale. Kas teie arvate, et ta nuriseb selle üle? Oh ei, muidu ma ei tahakski, et teie kuleksite temast. Kui teie oleksite näinud teda oma kodus töö, nii nagu mina nägin, siis teil ei oleks tarviski küsida väikestelt vendadelt, miks nad armastavad nii väga oma „suurt õde“. Oh, kuidas nad jooksid tema ümber, aidates teda puhastada nuga ja tehes teisi väikeseid töid, ning püüdsid aidata teda nii palju kui võimalik. Ma arvan, et teie olete minuga ühes nõus, et ta peab olema väike kangelane, sest ei ole ju nii kerge olla rõõmsas meeleolis ja teha oma tööd naeratades ning nõeluda ja lappida kahele väikesele poisile, eks ole õigus, Salme?”

Salme nagu oli nii punane, et igaüks arvas, et tema oli see väike tüdruk. Nüüd teadis Edit, et oli olemas asju, mis olid palju enam väärt kui valged käed ja ilusad riided, ja ta tahtis teada rohkem õnneliku Salme üle. Mõlemad tüdrukud said hädeks sõpradeks ja ükski ei olnud rõõmsam nende sõpruse üle, kui oli seda nende grupijuhataja ja ka Editi kodus.

MÕÖGA JA KILBI BRIGAAD.

Piibliõhtusid novembris.

Lunka ev.	15. T.	21.—13
1. T.	22:1—13	16. K.
2. K.	22:14—30	17. N.
3. R.	22:31—51	18. R.
4. N.	22:52—71	19. L.
5. L.	23:1—12	20. P.
6. P.	23:13—31	21. E.
7. E.	23:32—45	22. T.
8. T.	23:46—56	23. K.
9. K.	24:1—12	24. N.
10. N.	24:13—27	25. R.
11. R.	24:28—43	26. L.
12. L.	24:44—53	27. P.
Taanilil r.	28. E.	28. E.
13. P.	1:1—10	29. T.
14. E.	1:11—21	30. K.

PALVEAINED.

November 6. Universaalne rahuvallitsus.

November 13. Kaugel meres lainali-olevad saared.

November 20. Korpusekadetid ja kandidaadid.

November 27. Austraalia, Uus-Meremaa ja Tasmaania.

Meie võitlusväljait.

Tartu korpuse.

Päästesõda Tartu korpuses läheb edasi. Jälle ja jälle tulevad hinged, kes otsivad vabanimist patust ja lepitust Jumalalt. — Sügise tulekuga on lõpped võimulused ja seega kindl-korralt suureneb koosolekute külastajate arv, kes on huvitatud päästmissõnnimist.

Esmapäeval 10. oktoobril külastas Tartu korpust diviisi komandöri adj. A. Lockyer. Riist ja juhatas koosolekut õhtul. Juba vara enne koosolekut kogunes rahvast, kes olid rõõmsad võimaluse üle, et võisid näha meie kallist eneste keskel. Koosoleku kestel oli näha, et Jumala vaim töötas. Hinged tulid kahtesulg-pingile ja otsisid päästmist. Adj. Lockyeri külaskäiguga ühenduses oli ka sõdurite vanutamamine. Neli uut seltsilist andis pühaku tütoose truuku jääda Jumalale ja Armeele. Koosoleku kestel lauldi mitu korda koori: „Minu hinges kõlab rõõmulaul, armastuse rõõmulaul.“ Samasugust rõõmu, mis väljendab see koor, võis ka lugeda nende nelja hingest, kes tundu Jumala vastu päästmise eest.

Eesootavad meid suured võidud ja auauksed Jumala õnnistuses, kui me teeme kõik Jumala pärast ennastalgavalt, teadmisesse, et meie ise midagi ei või, vaid et Jumal töötab meie läbi.

S. M.

Võru.

„Aeg läheb kiiresti edasi“, oleme laulnud sageli Võrus Päästearmee koosolekul.

Puicit hangeb koltnud lehti, mis mõni neg tagasi olid nii ilusad. Nõnda on ka inimesel. Seda olen võinud näha koosolekul, mida pidasin vana naha kodus ajal nõudal. Kuigi neil aastaid nii palju, on siiski hing noor. Alati koosolekul olid nad rõõmsad. Loomulikult ei võinud mina olla kurb rõõmsate hulgas. Laulsin ja mängisin neile rõõmsaid armee laule — rääkisin kõikide parimast sõbrast Jeesusest.

Koosolekul korpuses ja „Sõjahüü“ müügil olen tunnud Jumala õnnistavat tööd. Mitmed, kes alguses ei olnud „Hüüdu“, on nüüd alalised „Hüü“ sõbrad.

11. okt. külastas adj. A. Lockyer Võrut. Paljud sõbrad ootasid külastamist suure igatsusega. Sellepärast oligi kogunenud häa hulk inimesi koosolekule. Väikeselt ja suure huviga jälgiti adj. Lockyeri ilusat laulu, muusikati ja sõnumit Jeesusest Kristusest. Mitmele kurvastuses sai nende ridade kirjutaja lahkumiskäsitlusena.

Mitmed lahkusid sellega koosoleku teadmisesse: „Minu hinges kõlab rõõmulaul, armastuse rõõmulaul.“

K. F. Bernadt, ltn.

Lõikusepühad Tallinna I korpuses.

Vaadates tagasi möödunud päevile ja meele tuledates läbelatud õnnistust, tõuseb südamest sügav tänu-tunne Jumala poole. Tema on olnud meie ligi ja meid riikalikult õnnistanud. Adjutant Lockyeri külaskäik oli meie kasuks, õnnistuseks ja julgustuseks, kui ka hää sissejuhatus lõikusepühadele.

Lõikusepühade pidulik avamine oli kesknaädal 12. oktoobril. Päevakohase kõnega tennis õp. Kokamägi Jeesuse sõnadel: „Tõstke oma silmad üles ja vaadake põldusid, sest need on ju valged lõikusele!“ Kõneleja tuletas meele Päästearmee suurt töö-põldu, ja kord vihkude kogumist kõigest viiest maailmajaos.

Lõikusepühade teisel päeval kõneles õp. K. L. Marley, Julius Imma-nuelli kiriku laulu- ja mängukoor. Vaimus, lauludes ja kõnedes tundus ühist kõitvat sidet ja meelsust. Vend Marley kõneles Jeesuse tähendamissõna üle külvajast, rõhutatud iga inimese suurt vastutust, millist seemet külvad keegi oma elu ja mõjuga.

Lõikusepühade kolmandal päeval kõneles metodisti õpetaja Tombo Jeesuse sõnade üle: „Mina olen tulnud tuld viskama maa päale...“, võrrel-

des Päästearmeed tulega, mis elustab ja valgustab.

Lõikusepühade lõpppäeval kõneles ensain Ambrosen, ustavatest kül-vajatest. Need, kes ta teevad ras-kuste ja pisaratega, need lõikavad ja koguvad vihke hõikamiseks ja rõõ-muga.—Ka ajalukult õnnestusid meie lõikusepühad hästi, rahvast oli saal iga õhtul tungil täis, müügilauad tähenjused täiesti laupäeva õhtuks.

Jumal õnnistagu kõiki, kes aitasid kaasa meie lõikusepühade häaks kor-daminekuks!

V. Muul, ltn.

„SÕJAHÜÜ“ VÕITLEJAD.

Nr. 29. — Oktoober 1932.

Ohvitserid:

Ltn. H. Eimann 5 eks., ltn. V. Muul 35, ltn. M. Bleses 25, ltn. S. Mueseck 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Envoi L. Bakul 30 eks., seers. E. Niemann 25, muus. E. Ernits 25, seers. L. Rattik 25 + 25, seers. E. Vikmann 25, nekr. L. Veitenberg 25. Sõber M. Rosenberg 25 eks.

Haige poiss — misjo-när.

(Algus 6. lhk.)

Siis tõusis ta üles, tänas veel kord Tomi ja jättis temaga sõdamillikut Jumalaga. „Enne kui ta sõitis tagasi oma koju, korraldas ta kõik Tomi ka-suks nii hästi kui võimalik. Siis läks ta kerge südamega ja kindla ettevõt-tega, teha midagi Jeesusele, tagasi oma koju.“ Nii sageli kui võimalik, rääkis ta teistele oma põormisest ja Jumala sulasest, kes toonud teda jälle tagasi õigele teele. Sel kombel tulid mitmed „väikese seemne“ läbi päästmisele.

Kord korra järele sai „võõras här-ra“ teateid oma väikeselt sõbralt. Kui esimene lumi kattis maad, siis saabus sõit, et armas poiss on lah-kunud süü maailmast, et olla jä-vesti ühes Jeesusega. Mõne päeva pärast sai ta ka hästi tarvitatud piib-li, mida väike poiss tahtis anda oma hätegielaga. Milline kallis varandus oli see raamat!

Kui mõne aasta pärast isa andis selle — hästi läbitõttatud noorukiga ja lihkisele selgete palvetege va-ramatu selle omaniku viimase sooviga, mida haige poiss kirjutanud nõdal enda oma surma: „Oh, et see häa raamat oleks nii sama häa sõber kel-lelegi teisele, kui ta oli minule“, — oma nooremale pojale, jättis see te-male suure mõju, nii et ta otsis ja leidis päästmise ja andis oma elu täiesti Jumalale ning läks kui mis-jonär Kesk-Aafrikasse.

Säl jutustas ta sageli oma musta-dele sõpradele hoolast haigest pois-t ja näitas neile hästi arameigutud piiblit.

Üks vastukaja.

Mis on Päästearmee minule!

Kui võisin esimest korda kokku puutuda Päästearmeega, siis tun-dsin, et ta on mulle midagi suurt ja pühalikku. Päästearmee oma tõsi-dusega on kaotanud mu hingest mu-re ja kurbuse, on kaotanud kõik, mis on maailmal, ja toonud esile auilise shti, mida mööda õigele eesmärgile jõuan.

Päästearmee on toonud mind nii ligilidele Jeesusele Kristusele, et tun-nen: maailm on jäänud väljapoole minu elust, ja ruumi on ainult hin-gepuhtusele.

Päästearmee teeneid hindan ma kõrgelt, sest palju inimesi on päästetud tema kaudu igavesest sur-mast. Kui oligi mingi, päästesõduri elust teatavas mõttes tagaküsimine, siis ütlesin nii mõnelegi iskulde tõt ja sihti, mis on Päästearmeel hin-gede päästmiseks surmast. Kellelgi polenud põhjust selle üle vaielda.

Päästearmee on mulle kodus, kus seltsilised ütlevad alati rõõmsate nä-gudega: „Tere tulemast!“ ja mu hing võib tõsiselt anda tänu oma pääst-jale Jeesusele.

Nüüd olen tõsiselt rõõmus, sest Päästearmee juhatas mind uuele elule. Oma kalli Jeesuse abiga sammun nüüd läbi kõigist eluraskustest, ku-na esimese sammuna aitas astuda Päästearmee.

Lugeja — seltsilise ja sõber, seda on Päästearmee minule!

Sõdur Johannes Padar
Tartus.

Laulud.

1.

R. M. 133.

1. Risti võttes mina lähen,
Jeesus, Sinu järele.
Kui ka teatud, maha jäetud,
Sinult üksik kõik ma saan.
Maha jäetud ilma rõõmud,
Need ei enam huvita.
Tema mulle taeva avand,
Temasse jään alati.
Ainult Sinuga ma lähen,
Jeesus, mu eest surid Sa.
Kui ka kõik Sind maha jä-
vad,

Jään Su juure üksinda.
2. Maailm jäi nüüd selja taha.
Sulle võõras oli ta.
Sõbrad küll mind jätsid maha,
Lähene ainult Sinuga.
Oma armupilku saada,
See mu südant soejandab.
Kui ka pimedasse astun,
Sa mu teed siis valgustad.
3. Oigu kannatused raskeid,
Need mind ligi tõmbavad,
Kui ka südames on valud,
Taevarahu annavad.
Ühtegi ei tee mul kahju,
Kuni oled ligi mul.
Ükski ei saa lahutada,
Sinnu sees kõik täiuslik.

2.

1. Me Jumal on meil varjupaik,
mis tormi ajal seisma jääb.
Ta annab armust meile kõik,
mis kõrbeteel meil tarvis jääb.

Jah Jeesus on me kalju siin
kõrbemaal,
siin kõrbemaal, siin kõrbemaal.
Jah Jeesus on me kalju siin
kõrbemaal,
mis igavesti seisma jääb.

2. Ta kõnnib ise meie ees,
meid õel kui päeval juhatab.
Jehova koja õuedes
me kartlik südä rahu saab.

3. Kui torm ja lained möllavad
ja hädaohd meid hirmutab,
kui mured suureks lähevad,
see kallukindlalt seisma jääb.

4. Me kalju alus Jeesukse,
Su päikese toetame end,
ja seda kindlalt loodame,
et rahuranda kannad meid.

3.

R. M. 259. I. M. 294.

1. Iga hing siin tunneb jana, Ot-
sib vabastamist patust. Isa sõnum
kõigil kõlab, Igaüks võib arnu saada.

Igaüks võib tulla nüüd, Igaühte
Jeesus ootab. Armsalt kätt Ta
sirutab. Ühtegi ei lükka ära.

2. Sõnum kõlab kõigil rahvali,
Kõigil keeltele, suguvõsali, Mitte üksi
targal, rikkal, Tänu Isale, see kõigil.

3. Kõigil vaestel, vaevatuatel Rõõm
ja lootus ärkab jälle. Kaob kurbus,
kaob kartus, Igaüks sääl jõndu omab.

4. Kõigi maade rahvastele Kõlab
päästmise hüüdsõna, Kuulen täna
Jeesust hüüdavat: „Kes Mu juure
tulla tahab?“

4.

R. M. 261.

1. Jälle kord räägi sellest veel,
Kuis Jeesus armastab, See on nii ar-
mas kuulda mul, Et Ta meid armas-
tab.

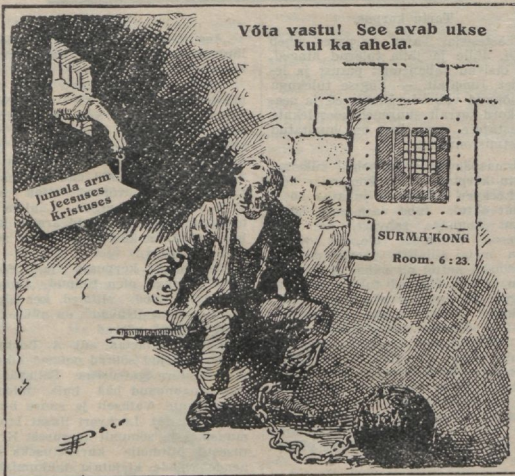
Jeesu nimele kiitus! Jeesu ni-
mele austus! Armastab mind, ar-
mastab sind, Armastab sind nii kui
ka mind. Armastab mind, armas-
tab sind, Armastab mind ja sind.

2. Vaatab mu pääle armuga, Oh
seda armastust! Ütleb Ta: „Su eest
surin ma!“ Oh seda armastust!

3. Ei või ma Teda unusta, Kes
mind nii armastand, Seadust on teinud
minuga, Oh kuis Ta armastand!

4. Mind on Ta veri puhtaks teind.
Oh seda armastust! Lapseks endale
võtnud mind, Oh seda armastust!

Vang saab vabaks!

**Kui nüüd Poeq teid vabaks teeb, siis ole-
teie õieti vabad.**

Joh. 8: 36.

PATU VÕIMUS MURDUB, kui Jumala armupäike tõuseb inimese elus.

JUMALA aulise looduse üle paistab hele päike. Ta läigib vastu väikeses
ojakeses, ta kiired mängivad lähedaloleva tumeda metsa ümber ja tun-
givad läbi üdu, mis varjab meie eest vaatepiiri. Lihtsad väikesed
metsamajakesed näivad veid kenamad ja säravamad ning vahest särab ja
läigib, nagu oleks mingisugune kalliskivi äkki tõusnud välja maapinnast —
siiski see oli vaid harilik aknarut.

Millist suurt vahet meie näeme aulise looduse ja inimese elu vahel!
Viimane räägib pimedast ja hirmsast asjust. Kurbadest lastest ja puudust-
kannatavaist inimestest, kelle elus on nii vähe päiksepaistet, et nad ei pane
tähele looduse lüli ega suunda tunda valmjust sellest. Nad on näinud ja
kõhnad oma võtluses igapäevase leiva eest, nad elavad läbi alati üsi pet-
tumusi, nad peaaegu ei tunne muud kui vihavaenu, ja nende rõõmud on
teravad.

Milline vastand heleda päiksepaistese päeva ja inimese elu vahel! Kas
kirjanikul pole õigus, kui ta ütleb: „Vaid siis on täielikkus maailmas, kui
inimesel pole kaebamist.“ Kas inimesil on rahu ainult, kui nad on maetud
muista mulla alla ja nende kalmul asub rist, mis tõrvitab elavaid?”

Kuid kahjuks sama vana kui on inimsugu, on kätinus ja otsimine, kõne,
mis on vastand looduse kaunidusele ja inimese tühisusele. Ja siiski meie
on midagi, mis tabab päikeseda välja kõigest väikesusest ja köidkust. Üles-
poole — valguse poole! Meie teame kõik seda, oleme elanud läbi oma
ole paremaid tundelid, kui võisime sirutada välja oma käsi, hütides nagu
Jaakob: „Ma ei lase sind ennem, kui sina mind ei õnnista!“

Siiski näis, nagu keegi oleks pidanud meid kinni raudsete kätega. Tu-
medad mustad varjud langesid meie soovidele. Meie ei võinud pääseda selle-
st, et suutnud tõusta kõrgemale. Igatsused, päike — näis nagu need jää-
vad vaid unenõks. Ja siiski teame, et kutse illestõusmiseks oli mõeldud
meile.

Ei, me ei pettunud! See igatsus on nagu loor punde üle; sama kui tõus-
t, et tuleb kevad, ja see tuleb — elukevad, sisemine õnne süvi, õnnelik elu,
ilus sügis. Mustad varjud võivad laguneda. Need langevad allapoole ja ta-
kistavad meie vaadet. Nimetame seda koosõlas vana raamatuga, piibliga,
patuks, ja oleme seda uuesti ja uuesti elanud läbi, et tema võim võib mur-
duda, kui inimeste elu paistab Jumala halastuse päike. Kas sa ei tahaks
kogeda seda oma elus?

KOORID.

1. Ma tean üht ust, mis lahti on:
Ta lahti õõd kui päevad, Sest neile
kõigil! tuleb õnn, Kes sellest siisse
läevad.

Koor: Oh seda armusügavust, Et
see ka lahti minu eest, Mu eest,
mu eest, On lahti minu eest.

2. Päästehulgad peavad võitma,
Sest meil käsk on Jeesuselt Patust
tuua ristile. Päästispidud on me
hüüd. Tules, veres läheme nüüd Vai-
mu väes.

3. Täna ma olen ligemal! saand,
taeval, mu kodumaal, ligemal! Kui
eile olin ma.

4. „; Las päästevanker veereb, ;;
iga hinge päästmiseks.

5. „; Hingesse Sa, ;; Mu hin-
gesse tule, oh Jeesus! Oh tule nüüd
ja ela sääl, Mu hingesse tule, Jeesus!

6. „; Halleluuja, halleluuja ;; Au,
kiitus Jumalal!“

5.

R. M. 221.

1. Su Päästja mee oodates seisab
su ees, Ta kaua ju kutsunud sind. Oh
kuule, Ta hüüab, Tal lahti nüüd tee,
Ta koputab südame pääl.

Su Päästja kutsub sind nüüd!
Oh lase Ta sisse just nüüd! Veel
kuuled kutsumist, Veel leiad õn-
nistust, Oh, lase end päästa just
nüüd.

2. Ta armastus sind, et siia ta
tulnd, Et surra siin patuste eest. Tee
lahi nüüd süda, kui kuuled Ta häält.
Ta ootab, et päästa sind võiks.

3. Ta täna veel kutsub, miks vii-
bid sa veel! Oh rutta Ta siile just
nüüd! Pea elu on lõpud ja päev
looja läind, Veel täna sa pääseda
võid.

4. Su armastus võitis mu südame
nüüd. Ma lahti ta Sinule teen. Oh,
tule mu juure ja ela mu sees Ja iga-
vest minuga jää!

6.

R. M. 194.

1. Jeesus, Sina oled patust pääst-
nud mind. Risti pääle kandsid Sa
Minu rasked süüd. Sind ma lkka tee-
nin, mis ka juhtuks mul, Kuni vii-
maks taevast kiitust laulan sul.

Tervelt oma südant Sinule an-
nan ma; Elu annan Sulle, Et
Sind teenida.

2. Sinu jälgis kõnnin söime juu-
rest ma, Elu raskes võitluses seis-
sin Sinuga. Risti kannan rõõmsalt
kannatustega, Siis ma viimaks taev-
vas krooni Sinult saan.

3. Hinged läevad hukka, keda
ostnud Ta; Tule, aita päästa meid,
Jeesust kuuluda. Ehk küll võitus
raske, saatat langeb pea Ja me Ju-
mal võitjaks igavesti jääb.

4. Pea on võitlus lõpud ja siis
taevast sääl Palm ja kroon meil an-
takse õnnisterjalil. Õndsalt hõisates
siis krooni heidan ma Päästja ette,
kes mind ostnud verega.

DIVIISI KOMANDÖR

adjut. A. W. Lockyer külastab
korpuseid Eestis käesoleval
kuul:

Tallinnas:

Laupäeval, 12. novembril.

Pühapäeval, 13. novembril.

Tartus:

Esmaspäeval, 14. novembril.

Jõulu-Sõjahüüd Nr. 41

toob kaasa häid rõõmusõnumeid.

— See vaimustagu kõiki! —

Pildirikas, värvitrukki!

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus.
Tellimise hind postiga aastas 9 krooni,
¼ a. 1.10 kr, Üksiknumber 15 st.
Vastutav toimetaja: enval L. Bakul.
Väljaandja: Päästearmee.